

LBRIS

We know
books

© 2026 by ALICE BOOKS
Toate drepturile rezervate.

Editare: Cristian Lupșa
Redactare: Bogdan Coșa
Corectură: Casian Gămănuț
Fotografie copertă: Anca Iosif
Design copertă: Gabi Toma

ALICE BOOKS
Valea Lupului, Iași
www.alicebooks.ro
hello@alicebooks.ro
Telefon: 0751 54 02 02

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IOSIF, ANCA

Împăcare pe Via Transilvanica / Anca Iosif. – Valea Lupului: Alice Books, 2026

ISBN 978-630-6676-91-0

821.135.1

Anca Iosif

ÎMPĂCARE

pe Via Transilvanica

Cuprins

Prolog	
Cam așa e în capul meu	7
Partea I	
Așteptările din capul meu	15
Partea a II-a	
De la rău la bine	87
Partea a III-a	
Libertate, încotro?	171
Partea a IV-a	
Nu mai vreau să cresc profesional, vreau să cresc ceapă verde	241
Epilog	
Viața așa cum vreau s-o știu azi	297
Partea a V-a	
Bonus – ponturi pentru o experiență mai bună pe Via	305
<i>Mulțumiri satului meu</i>	321

Ziua 0

Traseu: București – Micăsasa

Distanță: 345 de kilometri (cu trenul)

Am urcat în trenul spre Sibiu într-o dimineață de iunie. Eram praf. Plecasem valvârtej, îmi uitasem acasă și încărcătorul telefonului, și ceasul cu care voiam să-mi înregistrezi zilnic traseul. Căram după mine și o paporniță în care aveam laptopul, căci urma să mai lucrez din tren. Aveam de scris un articol prin care să dezmint o așa-zisă nouă taxă pe apa de ploaie din grădini.

Îmi câștig pâinea dintr-un proiect de combatere a dezinformării, iar pentru asta petrec lunar un număr fix de ore cu nasul în social media, culegând informații false. E clar, din lumile pe care le urmăresc, că războiul o să înceapă și în România, că pentru acest război guvernul nostru recrutează soldați o dată pe lună, că străinii ne fură țara pe bucăți și că rămânem fără proprietăți, că Franța ne cum-pără toate apele, că de mâine n-o să mai putem plăti cash, că homosexualii ne răpesc copiii sau că golirea barajului

VIDRARIU a fost o diversiune de la alte furtişaguri de resurse. Descopăr periodic şi pe altcineva acuzat că a furat alegerile. Acele alegeri.

Nu ştii dacă am mai stat vreodată atâta cu nasul în telefon şi în ştiri cât am stat din iarna lui 2024 până-n vara lui 2025. Am avut inima cât un purice. „Ce-o să se mai întâmple azi?”, mă întrebam. Eram consumată şi de toate discuţiile din cercurile apropiate, pline şi ele de tensiuni, fie că ne reuneam pe la bere sau pe la botezuri. Plecăm sau nu din ţară, când şi unde, avem sau nu avem bani puşi deoparte, ce am face în „altă parte”, dar stai, că parcă nici în Europa nu mai e bine prin multe locuri.

Eu refuzam să investesc prea multă energie în discuţiile astea. Să plec unde, să fac ce? Abia mă descurc, emoţional şi financiar, în România. Să plâng în altă limbă nu ştiu dacă pot.

Singurul plan care m-a ținut pe linia de plutire a fost plecarea din iunie pe Via Transilvanica. Când voiam să mai evadez din lumea ştirilor, mai freca ghidul drumeţului, care îţi recomandă cât să mergi zilnic sau unde să dormi. Mai citeam descrieri de traseu, mai şlefuiam la itinerar. Îmi imaginam. Mă vedeam plecată. Dusă departe. Transpirată.

În paralel, mi-am negociat o lună liberă cu colegele din proiect care urmau să-mi acopere orele, am făcut loc unei prietene să se mute la mine în luna aia, ca să aibă grijă şi de pisică, am încheiat nişte pachete cu mâncare pentru cort, pe care să mi le trimită prin curier, pe traseu, şi liste cu ce-mi mai trebuia. Mi-am triat prima tură de haine şi echipament pentru rucsac. Un alt fel de organizare care-mi calma creierul anxios.

Că anxietatea nu venea doar de la ştiri, ci şi din viaţa de zi cu zi. M-am consumat pentru o țeavă din baie din care tot picură apă şi sub care tot schimb un prosop când se udă. Pentru chiuveta spartă ce trebuie schimbată, care e lângă cada de fontă, ce trebuie la rândul ei vopsită. Stăteau toate şi îşi aşteptau rândul de multe luni, pentru că ideea de şantier, oricât de mic, mă copleşeşte. Am reparat ce-am putut cu scotch, ca o femeie independentă ce sunt, şi mi-am spus, oftând, că o să ajung şi la restul când o să am mintea mai goală şi portofelul mai plin.

Din trenul spre Micăsasa nu mă mai gândeam la țevi, ci respiram ușurată, în sfârșit, mai ales după ce am reușit să trimit o ediție de newsletter în care explicam, cu ajutorul specialiștilor, de ce tocmai trecuserăm prin niște ploi și inundații serioase în București și ce soluții ar ajuta orașele să absoarbă mai multă apă.

Re:Mediu e un soi de blog pe care scriu despre relații de tot felul cu natura și care a rămas, în ultimii ani, pe lângă o serie de colaborări punctuale prin care documentez probleme legate de conservarea mediului, legătura mea directă cu jurnalismul și cititorii, după ce DoR, redacția în care am lucrat mai mulți ani, s-a închis. Jurnalistă e o identitate la care țin, dar de care nu știu sub ce formă o să mai pot ține în viitor, având în vedere și precaritatea breslei, și felurile noi în care consumăm conținut.

Dar nu mă ajutam în niciun fel în trenul ăla, eu pe mine, gândindu-mă la precaritatea breslei. Așa că m-am activat în tot felul de restante.

Mi-am mutat cartela dintr-un telefon vechi într-unul nou, o mișcare pe care o evitasem multă vreme. Apoi, am conversat cu oameni de pe traseu, care fie urmau să mă

primească pe la ei, fie să-mi spună unde e pitită cheia, dacă ei nu sunt prin sate când ajung.

Inevitabil, mi s-au înmuiat ochii. Oamenii erau deja buni cu mine, și eu nici măcar nu ajunsesem pe cărare. În tot haosul din capul meu, cu casa peticită, cu repulsie la nou și cu rutinele mele de salubritate sau mutat mobilă, aveam o nevoie mai mare decât credeam de un simplu „te așteptăm” sau „suntem aici”.

Așa m-a întâmpinat la Sibiu și Mery, mama unui amic, care mă preluase cu mașina din Micăsasa, de la câteva zeci de kilometri distanță de oraș, și în 2021. I-am dat un semn înainte de noua plecare. Recunosc că îmi plăcea ideea de circularitate – de a fi condusă spre traseu, în punctul în care m-am oprit, de persoana care mă luase de-acolo cu patru ani în urmă. Am fost recunoscătoare când Mery mi-a răspuns de pe un scaun de dentist că se rezolvă. Ultima oară când ne văzuserăm urma să iasă la pensie și era puțin speriată la gândul că n-o să știe cum să-și umple timpul; acum îmi povestea despre toate locurile noi prin care călătorea cu partenerul ei.

După o oră de mers pe serpentine, privind dealurile din jur, am ajuns la Micăsasa, unde mi-am aruncat rucsacul în camera de start – la o gazdă găsită în ghidul drumețului. Apoi am făcut o poză cu Mery și cu partenerul ei, care mi-au urat drum bun, iar eu le-am promis vești.

După ce au plecat, m-am foit o vreme prin curte și am reluat activarea logistică din tren. Am sunat la primele două gazde de pe traseu, care primeau și drumeți cu cortul în curțile lor. Nu-mi imaginam că o să dorm chiar în fiecare seară la cort, dar eram fiartă să stau cât mai mult în natură. Am fost rezervată în a anticipa orele de sosire sau

în a le spune localnicilor că vreau și mâncare gătită. Trăgeam aer în piept și spuneam că sper doar să ajung cu bine.

Nu mai aveam antrenament pentru drumeții lungi, nu mai cărasem de patru ani un rucsac în spate vreme de o lună. Nu știam ce-o să înceapă să mă doară prima oară.

Dar am pus pe pauză toate temerile când, la ora cinei, am cunoscut un cuplu de clujeni veniți pentru o tură de o zi pe Via, cu labradorul lor maro. M-au găsit în curte seara, cu farfuria în brațe, deși gazda ne pusese cina în casă. Eram disperată, pesemne, să stau cât pot de mult afară. Eram scăpată dintr-o cutie de chibrituri, una peste care stau alte opt etaje cu cutii de chibrituri. *Afară* e singurul răspuns pentru următoarea lună. Li s-a părut și lor o idee bună. Ne-am amuzat pe seama unui castron plin cu mușdei ca lumea, de-a aproape că stătea lingura pe verticală.

Ea a devenit destul de repede poliția intențiilor pe Via Transilvanica și m-a întrebat cum m-am simțit prima oară să mă aflu atâta timp pe drum – mă urmărise online, când scriam zilnic de pe drum – și ce sper să-mi aducă asta acum. Dacă prima oară am venit în primul rând cu o serie de curiozități jurnalistice, dar mi-am și depășit niște limite fizice și am descoperit un nou fel de a călători, un *slow hiking*, să-i spunem, acum încercam să-mi găsesc un dram de liniște. Încercam să reduc la tăcere vocile din capul meu, să regăsesc niște bucurie de a trăi.

Dacă prima oară am vrut să găsesc parteneri de drum pentru toată luna, acum nici nu încercasem. Simțeam să vorbesc eu cu mine pe drum și nu voiam să mă mulez pe trăirile altcuiva sau să alerg în ritmul altcuiva. A merge

URBIS
singură pe un drum părea unicul fel în care puteam să fiu în ritmul meu.

Te schimbă mersul în natură, am fost amândouă de acord. „Mă schimbă pe mine câteva zile”, a spus ea, „darămite o lună”. Mi-a mai mărturisit că îmi ofer un cadou minunat: o lună de contemplare și introspecție.

Dar întrebarea ei arzătoare rămânea: Cum faci să protejezi cadoul ăsta pe care ți-l oferi și după întoarcerea în oraș, la gălăgie? Căci trebuie să trăiești cu gândul că te întorci. „Asta mi se pare mai greu decât tot drumul în sine”, mi-a spus. „Nu poți.”

De-asta, pentru ea, soluția e să-și facă darul ăsta cât poate de des. O ajuta să-și păstreze un soi de entuziasm față de lume. Oricum, îmi dăduse o temă de gândire.

Ce știam sigur e că refuz să aștept vârsta pensionării ca să mă bucur de viață mai multe săptămâni legate. Refuz să cred că abia după 60 de ani, când picioarele o să-mi fie mai slabe, când cine știe dacă o mai funcționa ceva, o să am timp să explorez lumea. Eu știu dacă o să am cu ce pensie să mă plimb? Acum mai e zvâc în corp și încă ceva spor la muncă, trebuie doar să găsesc un echilibru fin și rar între cele două. De ce să ajungem să trăim un pic mai mult doar după ce dăm de greu?

Cineva îmi spunea cum, după ce a învins un cancer agresiv, s-a mutat în sfârșit din SUA în Italia. Toată viața își dorise să locuiască în Italia, dar boala a fost ca o trezire – că ar trebui să facă pasul, să trăiască așa cum își dorește în adâncul sufletului, cât încă mai e în viață.

Nu venisem cu cancer în Micăsasa, dar venisem clar pentru că resimțeam și eu în mine un soi de rău și de greu

și aveam așteptarea că natura, cu toate întâmplările cu care vine la pachet, o să mă facă un pic mai bine.

Și înțeleg, desigur, că există momente precise în care recunoaștem fragilitatea lumii în care trăim, dar mi-aș dori să aflu cum facem să nu mai așteptăm să ne fie rău înainte să pornim să căutăm ce ne-ar face bine. Asta nu înseamnă că trebuie să scuipăm curcubeie în fiecare dimineață pentru că suntem în viață. Ar deveni foarte repede ceva toxic, am convenit cu partenera de cină. Deși, când am auzit că ea e medic la Cluj, i-am recunoscut că m-am simțit în siguranță în trenul spre Sibiu, unde erau și câțiva doctori în vagon. Puteam oricând să mă înec cu Fornetti, că cineva m-ar fi salvat. În timp ce scoteam asta pe gură, m-am gândit că, în tren, pentru câteva ore, uitasem că în viața de zi cu zi nu vine nimeni să mă salveze. Dar nici eu nu fusesem neapărat genul de persoană care pare că are nevoie să fie salvată. Știam, în adâncul meu, că sunt singura care mă putea salva; de mine însămi. Eram un clișeu.

Ea a râs și mi-a povestit de vreo doi pacienți pe care chiar îi salvase în spital de la înec, așa ca în filme. De la morți de boli grele și morți înecați am ajuns să vorbim despre avioane care se prăbușesc, de exemplu, unde n-ai niciun control asupra morții, nu știi, ca la cancer, când ți se înrăutățește starea. M-am gândit ce-aș prefera.

Una peste alta, am convenit că să te plimbi prin viață topăind că nici azi nu ți-a picat o cărămidă-n cap și nu a făcut accident autobuzul în care ai fost și nu te-ai înecat mortal la prânz ar fi ridicol. Și totuși, cât de ridicol? Răspunsul poate că e undeva la mijloc. Dacă mă aflu într-o stare în care nimic nu mă mai bucură, deși sunt sănătoasă

LIBRIS

We know

și corpul încă-mi funcționează, poate ar trebui să caut și binele care există din oficiu și din natură.

Să merg, să văd, să aud, să miros, să mă bucur.

După discuțiile astea pe viață și pe moarte, am plecat să-mi mai triez o dată bagajul. Am făcut un pachet cu lucruri de lăsat – portofelul gol, după ce mi-am pus banii și buletinul într-o punguță cu fermoar, deodorantul, una dintre cele două butelii, laptopul, telefonul vechi. Am rugat gazda să mi le trimită prin curier la București și m-am culcat liniștită că am mai scăpat de niște lucruri – probabil vreo două kilograme din cele 13-14 pe care urma să le car în spate, cu tot cu apă, a doua zi. Dar tot era ceva.

Ziua 1

Traseu: Micăsasa – Blaj

Distanță: 34 de kilometri

Diferență de nivel: 1.004 metri

Durată: 10 ore și 30 de minute

În prima zi pe traseu, după ce mă foisem toată noaptea, am fost ca scăpată dintr-o cușcă. Am plecat târziu de la cazarea din Micăsasa, pe la 9:20. Într-o zi caniculară, asta n-avea cum să nu doară, dar ieșisem la joacă.

Intrarea pe câmpuri am făcut-o șerpuit, pe niște asfalt, apoi pe pietriș, printre străduțe. Era prima zi și încercam să mă orientez doar după semnele din teren, adică niște T-uri portocalii pe arbori și săgeți din metal pe stâlpi și borne de piatră, ca să evit statul cu ochii în harta din telefon. Mă mișcam ca un melc și traseul tot insista să mă pună față-n față cu niște pante pieptișe.

În primele două ore am avut trei-patru personalități diferite. De la *cine m-a pus la uuu, ce frumos e afară* și la *au, au, începe să doară*. Apoi, după ce s-au încălzit picioarele, probabil și sufletul, probabil și de la cele 40 °C câte erau

în aer, de la prima pădure răcoroasă și mai departe, pe primele pajiști de mai sus, eram deja *high*. Aș fi mușcat, dacă aș fi putut, dintr-un nor pufos – așa cum mai muști uneori buza cuiva, în timpul unui sărut reușit. Cu grijă, dar și cu entuziasm.

Goneam pe un platou de iarbă. Eram într-un loc în care drumul nici nu urca, nici nu cobora, cum spunea un prieten cândva, demult. O pasarelă liniștitoare, blindată cu o mulțime de dealuri în jur.

Cu dealuri, nu cu blocuri.

După doar câteva ore de somn, cu un start târziu, cu lucruri uitate acasă și cu un rucsac cam greu, intrasem totuși într-o transă bruscă de bine. 35 de kilometri, cât îmi propusesem, păreau o nimica toată. Rupeam făsu' și mă simțeam ca o cuceritoare.

Mă simțeam bine, pentru că mă simțeam din nou bună la ceva – deși ruginită, îmi ieșea încă să navighez într-un spațiu natural și, în același timp, să mă bucur de el.

Asta chiar și în ciuda celor 15 kilograme extra de pe mine. Nu mă refer la rucsac, ci la alea care atârnav peste greutatea mea normală, alea pe care le simțeam clătănându-se la fiecare pas pe pulpe, pe șolduri, pe burtă, sub obraji. Nu era scopul meu să slăbesc, dar purtam la deal toate serile de mâncat emoțional și mă bucuram la gândul unor calorii arse accelerat.

Mai mult, pe traseu mă simțeam în siguranță – după mai mulți ani în care am trăit într-o stare de alertă continuă, cred că aveam nevoie de asta. De la pandemie încoace, simt că suntem cu toții nostalgici după 2019. Nu mai știu exact să-ți spun ce făceam în 2019, sigur eram

ruptă-n fund, sigur sufeream după vreun fraier, dar și mai sigur eram des prin munți și sigur râdeam mai mult.

Apoi a curs cu îngrijorări: pentru sănătatea mea și a celor din jur, pentru siguranța financiară. Pentru bărbați nu mă mai îngrijoram, oricum datingul devenise ceva oribil încă dinainte de pandemie. Iar imediat după pandemie, ce relații noi să legi și unde – când stăteam printre cunoscuți, mai mult dintr-o casă într-alta. Apoi a venit războiul de lângă noi, care ne-a zguduit toate certitudinile și ne-a mobilizat să ne simțim utili, fiecare cum a simțit. Pe la granițe sau prin Gara de Nord sau prin donații. Apoi ne-am obișnuit cu toate, cum se întâmplă, dar starea de alertă parcă a rămas latentă și s-a reactivat masiv la alegerile prezidențiale din decembrie 2024. Să am grijă de mine financiar, emoțional și social – poate să nu-mi moară toate prietenii în timp ce încerc să mă adun, în repetate rânduri, de pe jos – nu mi s-a părut niciodată atât de greu ca în ultimii cinci ani. Mai ales într-un univers care încearcă constant să-mi tranzacționeze atenția online și să-mi arate, prin comparație, tot ce fac greșit cu viața mea.

Poate sună, poate nu sună ironic faptul că eu numesc siguranță expunerea la caniculă sau niște kilometri parcurși singură sau împărțitul de cărări cu câini de stână și urși, dar eu vedeam doar privilegii: să mă concentrez doar pe următorul pas, să-mi simt spatele transpirat de la rucsac și să mă uit spre linia orizontului, nederanjată. Plus că asta nu era un traseu care să mă treacă peste creste de munți expuse, dimpotrivă. Era ceva calmant în rotunjimea dealurilor din jur.

După prânz și după vreo 11 kilometri sus-jos, am ajuns în satul Valea Lungă, acolo unde ghidul recomanda să